

Den Vei, hvorpaa man er flaaet ind, er at undersøge den Temperatur, hvorved en Olie begynder at afgive Damp, der lade sig antænde ved en Flamme, og at give en Explosion, naar der er tilstrækkelig Luft til Stede. I Amerika har man oprindelig foretaget Undersøgelsen ved den saakaldede "Fire-Test", der bestaar i at gyde en Portion Olie i en Skaal med Vand, at opvarme Blandingen og at fare hen over Overfladen med en brændende Spaan eller en Tændstik. Den Temperatur, hvorved Flamme eller Explosion viser sig, betegner da Oliens mere eller mindre brandfarlige Karakter, hvorefter den mærkes som Handelsvare, som f. Ex. 150° F, 112° F etc., ligesom de forskjellige Sorter tillægges Benævnelser, ved hvilke denne Temperatur og andre Egenskaber ere ledende, som f. Ex. „Water-White“. „Standard-White“ etc. Den laveste Temperatur, hvorved Flammen viser sig, har man i England kaldet „Flashing-point“, der paa Dansk kunde oversættes ved „Flammepunktet“, hvilken Benævnelse undertiden bruges, uden at den dog kan siges at være flaaet fast i det tekniske Sprog. Den Temperatur, hvorved Olien selv brænder, ligger i Reglen noget højere end Flammepunktet, den kaldes paa Engelsk „Burning-point“. Faren ved en lav Veligheden af dette Punkt er ikke mindre end ved Flammepunktet, da det hyppig hænder, at en Lampe vælter eller falder ned, og at Brand foraarjages ved uforstigt Aftapning af Olie.

Efter at Petroleum er blevet indført i Europa som Bysolie, ere mange forskjellige Apparater blevne udtænkte og komne i Brug til at undersøge Temperaturen af Flammepunktet. De have alle det tilfælles, at Olien haves i en Skaal eller Beholder for sig og opvarmes ved et Vandbad, men de dele sig forøvrigt i to Hovedafdelinger. I den ene af disse er Oliebeholderen aaben, saa at Dampene afgives frit til Luften, i den anden Klasse er Beholderen lukket, saa at Dampene opsamles og antage en Spænding, i Vighed med hvad der foregaar i en Lampes Oliebeholder. Ved de lukkede Apparater har man desuden truffet en Foranstaltning til paa automatisk Vis at anbringe Tænd-

flammen, hvorved Dampene skulle antændes, for dermed at opnaa større Sikkerhed og Ensformighed ved Undersøgelserne. Ved at undersøge samme Olie i forskjellige Apparater, vil man i Reglen finde forskjellige Angivelser af Flammepunktets Temperatur. Afvigelseerne kunne endog være meget betydelige, og de aabne Apparater ville i Reglen give en højere Temperatur end de lukkede. (Bilag 1.) Der er foretaget mange Undersøgelser og Forsøg for at udfinde, hvilken mindste Temperatur der kan tilstedes for en Olies Flammepunkt, under Hensyn til den Temperatur, den kan antages at opnaa i en Lampes Beholder, for nogenlunde at beskytte Forbrugerne mod Fare, men det følger af det her Anførte, at ved at flaa en saadan Temperatur fast, maa man have Angivelser i et bestemt Apparat for Oie.

Den nu her i Landet gjældende Lov af 26de Novbr. 1870 bestemmer 40° C. som den laveste Temperatur, hvorved en Olie maa give antændelige Damp, for ikke at stemples som „Farlig“, og overlader det til at afgjøres ved kongelig Resolution, hvorledes Prøven skal foretages.

I Lovforslaget, som indbragtes i Samlingen 1870—71, var Temperaturen foreslaet til 45° C., men dette blev ved Forhandlingerne gennem begge Rigsdagens Afdelinger forandret til 40° C. Der var ikke nedsat Udvalg i noget af Thingene. I Motiverne til Lovforslaget var beskrevet det Apparat, man havde havt for Oie, og i Overensstemmelse dermed blev den kongelige Anordning udstedt under 28de Januar 1871. Efter at det ved en ny kongelig Anordning af 4de Sepbr. 1871 var overdraget til Justitsministeren at autorisere et Apparat, blev det, som efter den Tid har været lovligt her i Landet, autoriseret ved Bekjendtgørelse af 8de Septbr. f. A., ved hvilken tillige gaves Bestemmelser for Fremgangsmaaden ved Forsøgene.

Det er et aabent Apparat, der kan have havt megen Berettigelse ved den Tid, det fremstod, men det er beholdt for længe frem i Tiden og kan ikke hævde sin Plads ved Siden af dem, der senere ere fremstaaede. Naar det ikke benyttes paa en